

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούριος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι' ἑνιακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδίν' ἡ γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅκτω φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώντ' δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Δευτέρα Ὁκτωβρίου κι' εἰκοστή,
ἀνόρθωσις παντοῦ χειροπιαστή.

Χίλια κι' ἑκατὸν ὀγδόντα τρία,
σθένος καὶ πολλὴ φιλοπατρία.

Κουθέντα τῶν ξυλίνων
περὶ τῶν μνημοσύνων.

Π.—Ποῦ πηγαίνεις;

Φ.— Ἀκολουθεῖ.

Π.— Ποῦ πηγαίνεις;

Φ.— Ὅπου θέλω.

Π.—Ποῦ μὲ παρασύρεις, βλάκα;...μήπως πᾶς 'στὸν Βενιζέλο;

Φ.—Πᾶω 'στὴ Μακεδονία, ποῦ μνημόσυνα τελοῦνται
'στὸν Δεσπότη Γρεβενῶν...

πᾶω 'στὴ Μακεδονία, ποῦ γι' αὐτὴν δὲν ἀσχολοῦνται
οἱ σοφοὶ τῶν Ἀθηνῶν.

Πᾶω 'ψηλὰ 'στὸν Ὀλυμπο, νὰ ξαπλωθῶ σὲ χιόνια,
νὰ θυμηθῶ τῆς λεβεντιάς τὰ περασμένα χρόνια,
νὰμαι σιμὰ 'στὰ σύννεφα, σιμὰ 'στ' ἀστροπελέκι,
νὰχω γιὰ προσκεφάλι μου βροντόφωνο τουφέκι,
νὰ πίνω γάργαρο νερὸ σὲ κρυεραῖς βρυσούλαις,
νὰ λημεριάζω σὲ σπηλαιῖς καὶ σὲ ψηλαῖς ραχούλαις.

Π.—Γιὰ 'δὲς καιρό, ποῦ διάλεξες τώρα μὲς 'στὸν χειμῶνα
νὰ πᾶς 'ψηλὰ 'στὸν Ὀλυμπο, μεγάλε Μακεδόνα.
Γιὰ 'δὲς καιρό, ποῦ 'διάλεξες νὰ πᾶς ἐκεῖ 'στὰ χιόνια
νὰ κάνης νταϊλίκια,
τώρα ποῦ 'βγῆκαν, Φασουλῆ, τὰ κάστανα μαρόνια,
τὰ μῆλα τὰ φiriκια.

Ἄφῃσε, Ταρταρίνε,
τῆς κρυεραῖς βρυσούλαις,
κι' ἡ ράχη σου δὲν εἶναι
γιὰ τῆς 'ψηλαῖς ραχούλαις.

Τώρα μὲς 'στὰ γεράματα
δὲν πᾶνε τέτοια πράγματα
καὶ λεβεντιαῖς ξανά.

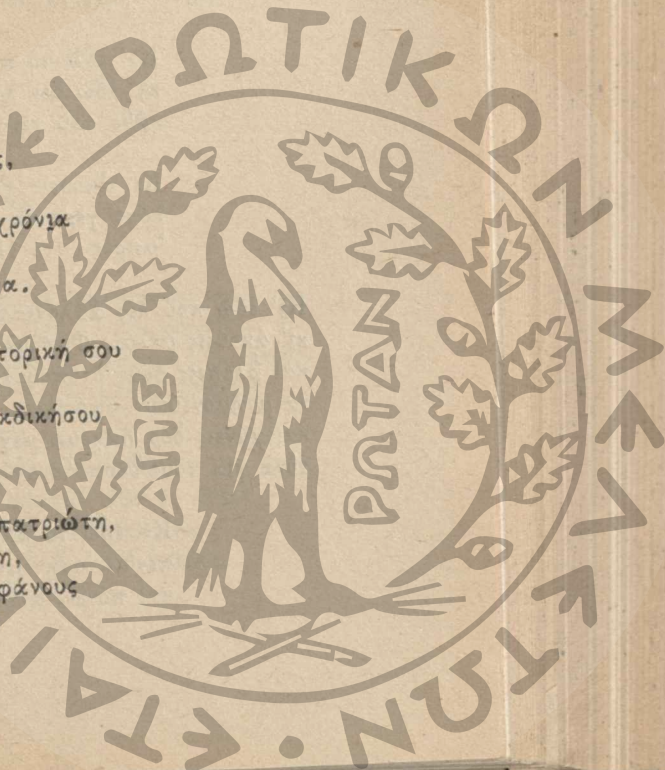
Μὴν κάνης τὴν βλακεία
σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία
νὰ πάρης τὰ βουνά.

Ὀλύμπους μὴν κυτᾶς,
εἰς ὕψη μὴν πετᾶς
μὲ στήθος φτερωτό,
μὴν κάνης τὸν αἰτό.

Κατάστειλε τὸ μένος,
ποῦ σοῦ γεννᾷ τὸ γένος,
καὶ ρίξε τὰ μηλιόνια,
ποῦ 'βρόντησαν 'στὰ χρόνια
τῆς λεβεντιάς ἐκεῖνα,
καὶ κάτσε 'στὴν Ἀθήνα.

Μέσα 'στους καφενέδες μὲ τὴν ρητορικὴ σου
κόβε μαζί μου πράσα,
κι' ἀπὸ τοὺς καφενέδες γενναίως ἐκδικήσου
αἱματωμένα ράσα.

Μέσα 'στους καφενέδες κύτταξε, πατριώτη,
τὸν ἱσχυρὸ τοῦ Δεσπότη,
κι' ὀρκίζου σοβαρὸς εἰς τὰς ἰσπεφάνους
πῶς ἄγριος μὲν 'μέρα

θα σφάξης πέρα πέρα
δεσπότης και τυράννους.

Δάλει, Φασουλῆ, με τόνον,
και κατὰ τῶν δολοφόνων
τῆς πατρίδος ἀγανάκτει.

Ἔστ' ὁ λόγος ξίφος, σφαῖρα,
και με τοῦτον νύκτα μέρα
βγάξε τῆς ψυχῆς σου τᾶκτι.

Ὁ λόγος, Φασουλῆ,
τὸ μένος προκαλεῖ,
δὲν πάει τοῦ κακοῦ.

Τόσας σφαγὰς θυμάτων
και ποταμούς αιμάτων
με λόγους ἐκδικοῦ.

Κι' ἂν μνημόσυνα ποθῆς γιὰ μαρτυρικούς θανάτους,
γίνονται πολλὰ κι' ἐντὸς τοῦ φιλελευθέρου κράτους,
κι' εἶναι περιττὸν νὰ πᾶς εἰς τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων,
ποῦ σφαγὰς ἐπαπειλοῦν Κομητὰτα δολοφόνων.

Κι' ἐδῶ 'στὰς ἐπαρχίας κι' ἐντὸς τῆς πρωτευούσης
ἡρώϊκων μαρτύρων μνημόσυνα θ' ἀκούσης.

Κι' ἐδῶ, σαχλο-Μπουρδούση,
μέσα 'στῆς Ἐκκλησιᾶς
θα 'δῆς πυκνὸ λεφοῦσι
και κοσμοχλασιαῖς.

Κι' ἐδῶ τὸ στῆθος πάλλει,
κι' ἐδῶ συνωστισμός,
συγκίνησις μεγάλη,
και πατριωτισμός.

Κι' ἐδῶ ψυχῶν συνάφεια,
κι' ἐδῶ λαὸς δακρύζει,
και περιτριγυρίζει
μαρτύρων κενοτάφια.

Κι' ἐδῶ κυττάξεις ἑξαρσιν παντοῦ τῆς κοινωνίας
και βλέπεις με τὰ λάβαρα μεγάλας Συντεχνίας,
και κατενθουσιάζεσαι 'στὴν θεὰν τῶν λαβάρων
κι' ἐκδίκησιν ὀρκίζεσαι καθ' ὅλων τῶν βαρβάρων.

Κι' ἐδῶ τὸ πᾶν κινεῖται,
κι' ἐδῶ δὲν λησμονεῖται
κάθε τοῦ γένους τίμιο.

Κι' ἀκούεις τὸν Καζάζη
λόγο γερὸ νὰ βγάζη
'μπρὸς 'στὸ Πανεπιστήμιο.

Κι' ἐδῶ ποῦ λὲς ἀπλόνεται πένθους πυκνὴ νεφέλη
κι' ἀκούεις μέλος, Φασουλῆ, πενθίμου προσευχῆς,
και βλέπεις τοὺς δεσποζόντας, και βλέπεις τοὺς ἐν τέλει
νὰ μνημονεύουν μάρτυρας με συντριβὴν ψυχῆς,
και χύνεις δύο δάκρυα μεγάλα, πατριώτη,
τῶνα γιὰ τοὺς δεσποζόντας, τᾶλλο γιὰ τὸν Δεσπότη.

Κι' ἐδῶ τὸ πλῆθος σοβαρὸν
πενθεῖ 'στὴν μνήμην συμφορῶν
και πόνων ἀνηκέστων.

Κι' ἐδῶ 'στὸ κέντρον τῆς μητρὸς
σοῦ δίνουν κόλλυβα και τρῶς
και λές: Θεὸς 'σχωρέστον.

Λόγος ἡλίθιος ἀλειτουργίου ἐμπρὸς 'στὸ μάρμαρον τοῦ Γρηγορίου.

Κλίνω γόνυ ταπεινόν,
Πατριάρχῃ κρεμασμένε,
και 'στὴν γῆν τῶν Ἀθηνῶν
πρὸ πολοῦ μαρμαρωμένε.

Χαῖρε πάλι, λατρευτέ,
και τὸ ποίμνιον εὐλόγει...
κλαῖνε τῶρα βουλευταὶ
κι' Ὑπουργοὶ και σκυολόγι.

Κύτταξέ μας λυπημένους
γιὰ τὰ βάσανα τοῦ γένους.
Ἀκουσε τοὺς στεναγμούς
και τοὺς τόσους μας λυγμούς
γιὰ σφαγαῖς και διωγμούς.

Ἀπὸ λήθαργο βαθύ
τῶρα ζωντανέψαμε,
κι' ἓνα μάρτυρ' ἀληθῆ
τὸν ἐμνημονέψαμε.

Μέσα σ' οὐρανούς σαπφείρου
τὸν κατεσκευάσαμε,
κι' ὅλοι μας ἐκ τοῦ προχείρου
τὸν ἐστεφανώσαμε.

Ὁργῆς σάλος μᾶς ἐκίνει,
και 'στὰ βάσανά μας τᾶλλα
'θυμηθήκαμε κι' ἐκείνη
τὴν 'δική σου τὴν κρεμάλα.

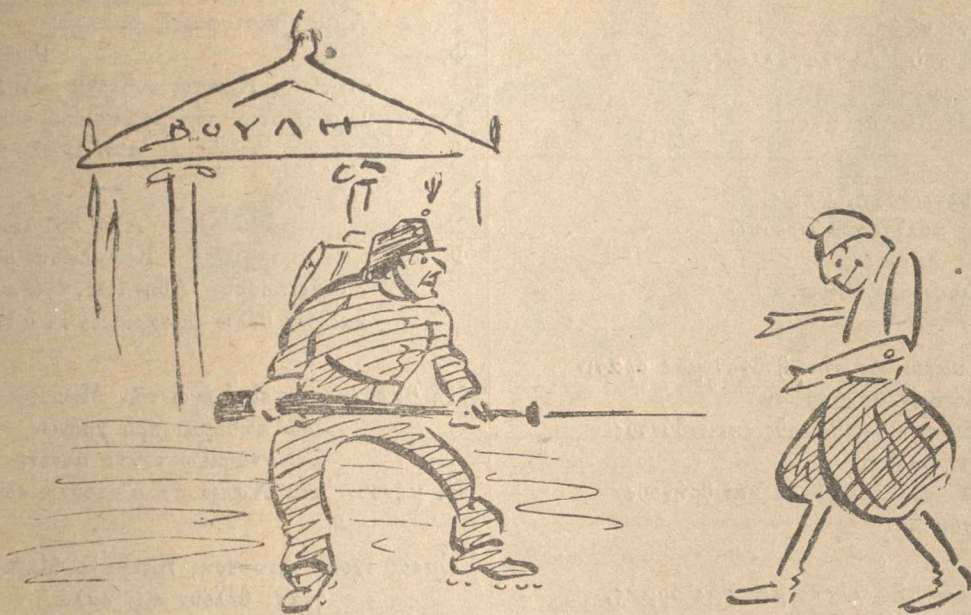
Κι' ἀνεκραύγασε 'στὸ πλῆθος μιὰ διάτορος φωνή:
ἂν τῆς Πόλις τὸν Γενάρχη 'μπρὸς 'στὴ θύρα τὴν τρανὴ
τὸν κρεμάσουν με τοῦ πέμπτου Γρηγορίου τὸ σχοινί,
φαντασθῆτε πλέον τότε
πόσοι θ' ἀντηχήσουν θῆνοι,
φαντασθῆτε, πατριώται,
τί μνημόσυνο θὰ γίνη.

Τότε κόσμου χαλασμός,
τότε πλέον ὀργασμός
τῆς ρητορικῆς και μένος.

Κι' ὅλ' οἱ ξένοι πρεσβεῖται
θὰ προσέλθουν, λατρευτέ,
νὰ συλλυπηθοῦν τὸ γένος.

Τί παρηγοριᾶς θὰ 'ποῦν,
τί συλληπητήρια...
ἴσως τότε 'ἐπιτραποῦν
και συλλαλητήρια.

Ἴσως τότε τὸν λαὸν κι' ὁ Λευτέρης τὸν ἀφῆσθ
ἐλευθέρως νὰ ψηφίσῃ
νέαν διαμαρτυρίαν
πρὸς τὴν φίλην Ἑσπερίαν.

Ἐνας σκοπὸς πρὸ τῆς Βουλῆς
κι' ὁ βρακοφόρος Φασουλῆς

Γδοῦπος ἀντηχεῖ βαρύς...
πῶς ἀκίνητος θωρεῖς
τὰ πενθοῦντα πλήθη;
Ὁ Δεσπότης Γρεβενῶν
με μνημόσουν κλεινὸν
ικανοποίηθη.

Γι' αὐτὸν ἰδεῖξαι αἰσθημα και φρονημάτων πλοῦτον,
κι' ἓνα συλλαλητήριο θὰ 'κάνουμε γιὰ τοῦτον,
ἀλλ' ὅμως ὁ Πρωθυπουργὸς 'βρῆκε κι' αὐτὸς τὴν ὥρα
και με στρατοὺς ἐπὶ ποδὸς μᾶς ἔκοψε τὴν φόρα.

Τι διάβολο θὰ κάνουμε μ' αὐτὸν τὸν νέο κύριο,
ποῦ μόλις κάπου μυρισθῇ κάποιον συλλαλητήριο,
θαρεῖ πῶς ἐλλοχεύοντας ἐμπρὸς του διαβλέπει,
κι' εὐθὺς σηκώνει τὴν πυγμὴ και δὲν μᾶς ἐπιτρέπει
μήτε δι' ἱθνομάρτυρας πυκνοὶ νὰ μαζευθοῦμε
και με συλλαλητήρια νὰ τοὺς ἐκδικηθοῦμε.

Ἄλλο δαιμόνιο κι' αὐτὸ... και ποῖος Ρωμῆος δὲν σκάνει
ὁπότεν βλέπῃ κατὰ γῆς τὰ τίμια και τᾶγια,
κι' ἓνα συλλαλητήριο δὲν εἴμπορεῖ νὰ κἀνῃ
και μένουν ἀνεκδίκητα τὰ θύματα, τὰ σφάγια;

Τί πλέον ὄπλον ἀμύνῃς μένει
'στὴν Ρωμηοσύνη τὴν δοξασμένη,
παρὰ μνημόσουν ἐξιλαστήριον
κι' ἓνα βροντόφωνον συλλαλητήριο;

Μ' αὐτὰ φαινόμεθα
πῶς ἀμυνόμεθα,
και με τῆς γλώσσης μας τὴν κόψιν μόνον
τυράννους κόπτομεν ἀγρίων φόνων.

Ἄλλη στροφή δευτέρα πατριωτικώτερα.

Μὲ τὸν Δεσπότη Γρεβενῶν τί κόσμος ἐξημμένος!...
ἄφρις κατακόκκινος εὐρύς αιμάτων πόντος,

κι' ἓνας Ἠγούμενος Μονῆς εὐρέθῃ κρεμασμένος,
κι' ἄλλοι πολλοὶ θὰ κρεμασθοῦν τοῦ χρόνου προκόντος.

Ἀμύνονται πολὺ καλὰ
τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων,
κι' ἐλπίζω κόλλυβα πολλὰ
νὰ φᾶνε μνημοσύνων.

Βλέπε, Γρηγόριε, και σὺ
τῆς Ρωμηοσύνης ταυτησί
τάνορθωμένα θρέμματα.

Ἰδέ τα πῶς μνησικακοῦν
και πῶς ἀνδρείως ἐκδικοῦν
τόσων αἰώνων αἱμάτα.

Σφάζετε παπάδες,
διάκους, δεσποτάδες,
σφάζετε δασκάλους,
και προκρίτους κι' ἄλλους.

Ὅποιοι ἐκεῖ πέρα
μάρτυς ἀποθνήσκει,
'στὴν καλὴν μητέρα
τὸν προσμένουν αἶνοι,
γλώσσα τροχισμένη,
και κολλύβων δίσκοι.

Μὴ θλίβεσαι, Γρηγόριε, σὲ χρόνια πανευφρόσυνα,
εὐλόγει τὴν πρωτευούσαν, τοῦ γένους τὴν κρηπίδα,
κι' ὅσο κυττάξεις τοὺς Ρωμηοὺς νὰ κάνουνε μνημόσυνα
σφίγγε τὴν πατέρισσα σου με θάρρος και μ' ἐλπίδα.

Και σ' ὅσους θανατόνουνται καθὼς ὁ Γρεβενῶν
ἐκ μέρους ὅλου τοῦ λαοῦ και πάντων τῶν ἐν τέλει
παρὸν ντ' ὄνερ ὑπόσχομαι μνημόσουναν κοινόν,
κι' ἓνα συλλαλητήριο, ἂν κι' ὁ Λευτέρης θέλῃ.

Μὴν παύης νὰ κυττᾶς
κι' αὐτοὺς τοὺς Ἀγγλογάλλους,
νέους ὀργανωτάς
τῆς ράτσας μας μεγάλους.

Χαῖρε, Πατριάρχη, χαῖρε,
κι' ἐν βοῇ πολλῇ καὶ γδούπῃ
ἐκδικήσεως ἡμέραι
θ' ἀνατείνουν ὁσονούπω.

Πλὴν ἀρκοῦ πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὴν ἡσυχὸν μας δρᾶσιν
καὶ τὴν ἄψογόν μας στάσιν.
Ἀπὸ Τούρκων κακουργίας πρὸς θυμοὺς ἐπικινδύνους
δὲν παρασυρόμεθα,
μὲ μνημόσυνα μονάχα καὶ μὲ λάβαρα καὶ θρήνους
διαμαρτυρόμεθα.

Καταστέλλομεν γενναίως τῆς ψυχῆς μας τὰς ὀρμάς,
καίμε σὲ τρανοὺς λιθάνια,
κι' ἀταξίαις ἀπὸ 'μᾶς
δὲν φοβοῦνται τὰ Βαλκάνια.

Καὶ 'στὸν πόλεμον ἀκόμη τὸν Ἰταλοτουρκικόν,
ὅπερ καὶ σημαντικόν,
αὐστηρότατα τηροῦμεν τὴν οὐδετερότητα
κι' ἐκτιμῶμεν τῶν μελῶν μας τὴν ἀκεραιότητα.

Ἐδῶ, σεπτὲ Γρηγόριε, 'στὴν πλάσιν τὴν ὠραίαν
θέλει τὴν σάρκα του καθεὶς ἀρτίαν, ἀκεραίαν,
κι' ἐδῶ μὲς 'στὸ Ρωμαϊκόν, ποῦναι μῆλα γεμάτο,
θέλουν ἀκέρηο τὸ ψωμί καὶ τὸ σκυλί χορτάτο.

Καὶ προστάται μας πολλοὶ
καὶ καθένας κηδεμὼν
εὐμενέστατα λαλεῖ
γὰ τὴν ἄψογον ἡμῶν.

Εὐνοία σ' ἐμᾶς καὶ πίστις,
ἐν μιλοῦμε σὰν μαριόλοι,
κι' εὐσημα μᾶς δίνουν ὅλοι
μῖς διαγωγῆς ἀρίστης.

Σέβοντες τὰ καθεστῶτα
στρέφομεν καὶ νῦν τὰ νῶτα
πρὸς ὁμόρους κακοπίστους.

Κι' ἐγὼ πάλιν ἐν μανίᾳ
φτύνω μὲς 'στὰ καφενεῖα
δολοφόνους καταπτύστους.

**Ἐνας σκοπὸς πρὸ τῆς Βουλῆς
κι' ὁ βρακοφόρος Φασουλῆς.**

Σκ.— Ποῦ πᾶς, μωρέ;

Φ.— Μὲς 'στὴ Βουλῇ...

Σκ.— Μὴν προχωρήσης, στάσου...

Θᾶσαι τῆς Κρήτης βουλευτῆς...

Φ.— Δὲν εἶσαι 'στὰ σωστά σου,
'Εγὼ δὲν εἶμαι Κρητικὸς, μὴτ' ἔρχομαι ἐκ τῆς Κρήτης,
ἐγώμαι ρήτωρ Φασουλῆς, τῶν Ἀθηνῶν πολίτης.

Σκ.— Ἀμμὲ γιατί φορεῖς βρακιά;

Φ.— Γιατί; καὶ δὲν τὸ ξέρεις;

γιατὶ τὸ Κράτος κυβερνᾷ τῆς Κρήτης ὁ Λευτέρης.

Σκ.— Φύγε προτοῦ τὴν βράκα σου τὴν βάλω 'στὸ σημάδι.

Φ.— Ἄσε νὰ 'μπῶ μὲς 'στὴ Βουλῇ νὰ 'δῶ τὸν Χηνιάδη.

Σκ.— Ἄλτ σοῦ λέω, μὴ σιμώνης.

Φ.— Κύρ Σκοπέ μου μὴ θυμώνης.

Εἶμαι ποῦρος Ἀθηναῖος, ἐγὼ πάω μὲ τὴν τάξι,
καὶ δὲν θέλω φασαρία. . . ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ.

Μὴ θαρρῆς πῶς εἶμ' ἐγὼ τῶν Μπουτσουναριῶν ἀγρίμι.
ἐδῶ κάθομαι πρὸ χρόνων,
καὶ γνωρίζω τοῦτο μόνον,
ὅτι μένουν 'στὰ Χανιά τὰ μπαούλα τοῦ Ζαήμη.

Ἐμεῖς ἔχομε Λευτέρη, Κλέαρχο Μαρκαντωνάκη . . .
γιατὶ θέλουν καὶ καλὰ
μὲ τὴν πρότασιν ἐκείνην τοῦ κυρίου Λυωνάκη
νὰ μᾶς βάλουν σὲ μπελᾶ;

Νὰ θυμώσουν κι' οἱ προστάται καὶ νὰ πᾶνε κολοσσοὶ
νὰ δεσποσοῦνε καὶ πάλι μὲς 'στ' ἀδέσποτο νησί,
ποῦναι γρίφος δίχως λύσιν
εἰς Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν;

Ἐβρήκανε κι' αὐτοὶ τὴν ὥρα νὰ μᾶς στείλουν Βουλευτάς . . .
δὲν μᾶς φθάνουν οἱ 'δικοί μας, ποῦ ξανᾶλθαν κατ' αὐτάς,
ἀλλὰ θέλουνε κι' ἀπέξω νὰ μᾶς ἀριθάρουν κι' ἄλλοι
νὰ μᾶς φέρου ἄρον ἄρον συφορέλαις 'στὸ κεφάλι,
καὶ νὰ τρέχῃ κι' ὁ Γκαλήπ ἐξηγήσεις νὰ ζητῇ
καὶ ποδᾶρι νὰ πατῇ.

Ἄσε νὰ 'μπῶ 'μὲς 'στὴ Βουλῇ . . .

Σκ.— Μὴ προχωρήσης, λέρᾶ,
ἄλλοιῶς ὁ γέρο διάβολος σοῦ πέρνει τὸν πατέρα.

(Τὸν Ἀθηναῖο τὸν βρακᾶ τὸν πιάνει τὸ μπουρί
κι' ἀφόδως προχωρεῖ,
πλὴν ὁ φρουρὸς τοῦ ῥίχνεται, γίνεται πατατράκα,
καὶ τοῦ χαλᾶ τὰ μούτσουνα καὶ τὴν φουφοῦ λὰ 'βράκα.)

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ἐκεῖνο τὸ σπουδαῖον τῆς Ἀτλαντίδος φύλλον
ἐκδίδει κατὰ μῆνα καὶ περιοδικόν
εἰς ὕλην κι' εἰς εἰκόνας τὰ μάλιστα ποικίλον
κι' ἐφάμιλλον καθ' ὅλα τῶν Εὐρωπαϊκῶν.
'Στὴν Νέαν τὴν Ὑόρκην πολυτελεῖς ἐκδίδεται,
χωρὶς δαπάνης, κόπων καὶ θυσιῶν νὰ φεῖδεται.

Ὁ Δέλτα Προμπονάς, γιαντὸς τῆς κήλης ἐκ τῶν πρώτων,
ποῦ μὲ τοὺς ἐπιδέσμοις τοῦ μεγάλου κάνει κράτον.
'Επιδέσμοι μοναδικοὶ καθ' ἅπαν τὸ Βασίλειον,
κρίθέντες ὡς θαυματουργοὶ κι' εἰς ὅλην τὴν ὕψιλον.
Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Πειραιῶς ἄς τρέξῃ παρευθὺς
πρὸς εὐρεσιν τοῦ Προμπονά κάθε κηλοπαθῆς.